

man har set Resultaterne af denne Takstlov saavel som af andre Indtægtskilder, før man gaar til Anlæg af disse urentable Baner, som Jernbaneloven desværre indeholder ikke saa faa af. Man har ogsaa Ret til at vente bedre Tider; der er ingen Tvivl om, at Tiderne ere noget i Fremgang. Der er ikke nogen stærk Fremgang, og dette er intet Under, naar henses til de stærke Krak, vi have haft gennem Bankkrisen og paa anden Maade. Tillige maa det huskes, at der ved Bankkrisen er bundet meget store Beløb, ca. 35 Mill. Kr., som ikke kunne komme til at deltage i det legitime Forretningsliv. Det er en af de væsentligste Grunde. Naar efterhaanden disse Penge blive fri, vil der komme bedre Forhold.

Med Hensyn til andre Besparelser er det naturligvis yderst vanskeligt for udenforstaaende at anvise de Veje, vi skulle gaa, men de Tal, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) nævnede i Gaar, vise den Mærkelighed, at Statsbanernes Udgifter stige proportionalt stærkere end Omsætningen. Saa vidt jeg kunde følge det ærede Medlem, vare de Tal, han nævnede, nogenlunde i Overensstemmelse med de Tal, jeg har regnet ud; jeg skal derfor ikke gentage dem. Det viser sig, at der paa disse Punkter maa kunne foretages Ændringer i Statsbanernes Drift, og jeg deler ikke de Anskuelse, der ere komne til Orde i Bemærkningerne til dette Lovforslag, at man ikke skulde kunne gøre noget paa dette Punkt uden væsentlige Lønreduktioner, som det vilde være umuligt at gennemføre. Jeg kan ikke tro andet, end at det maa kunne lade sig gøre paa anden Maade; men jeg tør, som sagt, ikke indlade mig paa at anvise Vejene, det kan kun ske fra absolut sagkyndig Side.

Naar jeg skulde pege paa et enkelt Punkt, hvor jeg mener, Statsbanerne have baaret sig forkert ad i økonomisk Henseende, skal jeg nævne de Elektricitetsværker, som Statsbanerne i de senere Aar have opført. Statsbanerne have deres eget Elektricitetsværk paa Godsbanegaarden; paa Hovedbanegaarden have de et til Lading af Akkumulatorer til Jernbanevognene, og de have anlagt et meget stort Elektricitetsværk ved Centralværkstederne. Dette forekommer mig lidt mærkeligt. Fra Borgernes Side maa man jo se de store Administrationer under eet; det kan ikke nytte i alt for væsentlig Grad at skille Stat og Kommune fra hinanden, saaledes at det gælder for disse om at „hugge“

saa meget som muligt fra hinanden; man maa have saa megen Samfølelse fra de ledendes Side, at man kan komme hinanden i Møde fra disse Administrationers Side. Det er mig bekendt, at Statsbanerne, den Gang Elektricitetsværket ved Godsbanegaarden blev bygget, havde faaet Tilbud fra Københavns Kommune om Levering af Elektricitet til en Pris af 14½ Øre pr. Kilowatttime. Jeg tvivler om, at Statsbanerne kunne fremstille den til den Pris, og Anlæget af disse Elektricitetsværker er ogsaa en af de store Udgifter, vi skulle forrente. Her forekommer det mig, at man ved et fornuftigt Samarbejde med Kommunen sikkert vilde kunne have opnaaet gunstigere Betingelser end dem, man nu har, og kunde have sparet disse store Udgifter. Det maa erindres, at Kommunen har sine egne store Værker, og at Fremstillingen af Elektricitet i store Mængder altid bliver billigere, end den vil blive for disse smaa Værker; dertil kommer, at Kommunens Elektricitetsværker have deres Maksimalbelastning om Aftenen, medens Statsbanernes Elektricitetsværker, særlig for Centralværkstedernes Vedkommende, faa deres største Belastning om Dagen og derfor vilde have kunnet benytte de kommunale Elektricitetsværkers Maskiner paa en Tid af Døgnet, hvor disse i Forvejen ikke vare belastede. De kommunale Værker vilde altsaa have været i Stand til at levere Elektriciteten til en billigere Pris, og det forekommer mig derfor, at der havde været stærk Grund til en Samvirken mellem disse to Administrationer, hvilket vilde have været til Fordel for hele Samfundet.

Jeg vil dernæst berøre et andet Punkt, nemlig den umaadelige Masse Fribilletter, som Statsbanerne udstede. Forholdet er bl. a. det, at Redaktører, som ere Medlemmer af Foreningen af Højrepressen i Provinsen, af Foreningen af Venstreblade i Danmark og af socialdemokratisk Presseforening, rejse frit mellem deres By og København, ligesom de have Fribilletter til Møder indenfor deres Presseforeninger. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor disse Presse-mænd, disse Redaktører, som dog vel ere nogenlunde velstillede, ikke lige saa godt som alle andre næringsdrivende Borgere kunne betale deres Rejser. Jeg ved nok, at der staaar noget i Loven om, at de skulle indrykke nogle Avertissementer om Statsbanernes Køreplaner i deres Blade, men jeg kan ikke tro andet, end at man billigere og paa mere regulær Vis kunde faa Udgifterne til disse Avertissementer